

А въ езика на злосторниците това значеше пожаръ. Тѣй и стана. Ударътъ бѣше много жестокъ. И то не толкозъ зарадъ загубитѣ, колкото зарадъ ужаситѣ и страхотиитѣ, които трѣбваше да се прѣживѣятъ. Цѣлата челядь на Вълчана бѣше изплашена, нѣкои отъ снахитѣ му се разболѣха, дѣцата дълго врѣме трѣбваше да ги вѣсятъ за страхъ. Не по-леко прѣкара тая напасть и самъ Вълчанъ. Стреснатъ въ съня си, уплашенъ и обърканъ, той тичаше насамъ-нататкъ, викаше като лудъ, вземаше едно, оставяше друго, или пъкъ съ една отчаяна храбрость се спущаше срѣдъ дима и пламъцитѣ, за да гаси и това, което вече не можеше да се спаси. Насила почти трѣбваше да го изведатъ настрана. Припърленъ тукъ-тамъ отъ огъня, изморенъ и отчаянъ той се качи на пруста, изкопчи се изъ рѣцѣтъ на близкитѣ си и се обърна: още по-голѣмо му се стори огненото зарево, облѣло цѣлия дворъ, стихийното море на пожара бучеше и поглѣщаше стоката му. Ужасъ и невъобразима болка се появи въ погледа му. Той изгуби свѣсть, полюлъ се и като снопъ се завали на земята. Женитѣ изпискаха и заплакаха надъ него, като надъ мъртвецъ. Разкопчаха дрехитѣ му, търкаха го съ снѣгъ и не безъ мъжа го свѣстиха.

Вълчанъ се съвзе скоро. Съ стиснати зѣби той мислѣше за деня, когато и неговиятъ юмрукъ съ всичката си сила щѣше да се сложи върху главата на Гроздана. Той чакаше рѣшението на сжда за нивата. Но до тогава той не изпущаше и най-малката възможность да му напакости. Имаше нѣколко души отъ най-бѣднитѣ селяни, които още вървѣха слѣдъ Гроздана и го слушаха. Трѣбваше да се прѣмахне влиянието му и срѣдъ тѣхъ. Единъ по единъ и тѣ бѣха приети въ дружеството, получиха заеми, но се задължиха, че повече нѣма да се събиратъ съ него.

Все по това врѣме дружеството прѣдприе и похода си противъ пиянството. Това, разбира се, най-много за-